

عنوان مقاله:

قابلیت درمان عیوب در اعمال حق فسخ نکاح از منظر فقه امامیه و حقوق موضوعه با تاکید بر درمان

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی مطالعات اجتماعی، حقوق و فرهنگ عامه (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

محمد تقی پور - دانشجوی کارشناسی ارشد پیوسته معارف اسلامی و حقوق دانشگاه امام صادق علیه السلام

خلاصه مقاله:

فقه امامیه و حقوق ایران به مساله ی حق فسخ نکاح در شرایط وجود عیوبی خاص در مرد و زن پرداخته است. امروزه با پیشرفت علم پزشکی این بیماری ها به راحتی قابل درمان هستند لذا از نظر عرف عیب محسوب نمی شوند. با این حال نظام حقوقی ایران به این دگرگونی عرفی و مدنی توجه نداشته و مطابق عرف گذشته این بیماری های خاص را عیب نکاح محسوب می کند و حق فسخ نکاح را در صورت وجود این بیماری ها، به صورت مطلق و بدون هیچ شرایط و رویه ای برای درمان احتمالی بیماری، جاری می داند و در این مسئله دیدگاه های فقهی را نیز نادیده گرفته است. در این میان عده ای از فقهای امامیه متناسب با شرایط زمانه ی خود در صورت امکان درمان عیب، حکم به عدم حق فسخ نکاح کرده اند و برخی دیگر از ایشان در این باب سکوت کرده اند. حقوقدانان نیز بر خلاف ظاهر قانون نظر داده و در مواردی که قابلیت درمان عیوب وجود دارد حکم به سقوط حق فسخ نکاح داده اند. در این پژوهش نظر فقهای امامیه و حقوقدانان در مورد حق فسخ عیوب قابل درمان، مواجه با انتقادهایی است و با روش اجتهادی در جستجوی راه حلی برای متناسب کردن حکم قانون، فقه و نصوص شرعی است. باید گفت که با توجه به نصوص شرعی و همچنین قابلیت درمان که امکان بهبودی یا عدم بهبودی را بیان می کند، متناسب ترین و معقول ترین حکم، معلق کردن اعمال حق فسخ نکاح به یک مدت زمان عرفی برای درمان معیوب است.

کلمات کلیدی:

حقوق خانواده، فقه نکاح، انحلال نکاح، حق فسخ نکاح، عیوب، درمان، قابلیت درمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1030848>

